

HÚSZ ÓRA MULVA.

Mikes Lajos emlékére.

I.

Odakint Bécs morajlik, idegen
emberek, millió, két millió.
Bent csönd és egy halott. Megmérgezett
fülem nem fogja, szemem nem hiszi
az életet, zajt, mozdulatokat:
kísértet minden túl e négy falon.
Itt valami erősebb van, ide
hajolnak bénultan a gondolat
másfele indult sugarai, tört
szárnyal hull vissza a szem madara
a néma testre. Halott, te vagy Ő?
Lett éjszaka, lett reggel a z u t á n :
az első nap. Mint újszülöttet, úgy
mérünk most, úgy mérjük nagy utadat,
órákkal és napokkal. Így akar
utólélni lelkünk a léttelen
homályban, de a fürkész képzelet
üresen tér vissza ide, sötét
kamrádba, és a szívbe, mely talán
egyetlen tükröd már: ott él csupán
utolsó kézfogásod melege,
hangod hajlása, s mindaz, aminek
láttunk. Halott, akit hajnaltalan
éjszakában húsz órányira
sodort már tőlünk az örök idő.

II.

De bármi vagy, bárhol és bármilyen
semmi már, — itt fekszik még valami,
ami te voltál: itt van, mereven,
véres ingben s félig meztelenül
ez a kihűlt test. Néztelek soká,
szemembe zártam végső mosolyod
és köszöntötte búcsuzó kezem
összekulcsolt kezedet, a hajad
ezüst simaságát s átszúrt szived;
s befödtelek és kitakartalak
még egyszer és még egyszer s újra még,
még, még: hadd lássalak, Halott! Ha fáj,

fájjon! most szokni kell! megszokni, hogy
kérdeszlek és te nem felelsz, feléd
nyúl a kezem s nem mozdulsz, és neved
mondom és a szó elszáll nyomtalan!
Nézlek, hivlak, de idegeiden
hiába zörget hang és gondolat,
hiába kéz, nincs semmi vezetéks
szív és szív, agy és agy között. Kinek
beszéljek, ha te már nem válaszolsz?
Hol a barát, ki nem megosztani,
de vinni tudta a terheket? a
társ hol van? hol a tett? a lendítő
ellenállás, jószág és türelem
s biztos szövetség? hol van az erőnk?
Itt vagy, és mi csak siratni tudunk;
itt vagy, magányod megnyitotta zárt
kapuit a nagy mindenség előtt
s belül már szaggat-tép a pusztulás.
Még egy nap, és vízszárazító vonat,
még két nap, és beföd otthon a föld,
s majd jönnek órák, napok, évek, és
bennünket vár majd régi gyűlölet
s új védtelenség, új gond, új seb, új
kísértetek . . . Még! még! és újra még!
hadd lássalak még egyszer! mielőtt
kilépek ezen a sötét kapun:
itt még te vagy — te sem vagy — s odakint
olyan magány vár, mint még sohasem.

(Bécs.)

SZABÓ LŐRINC.